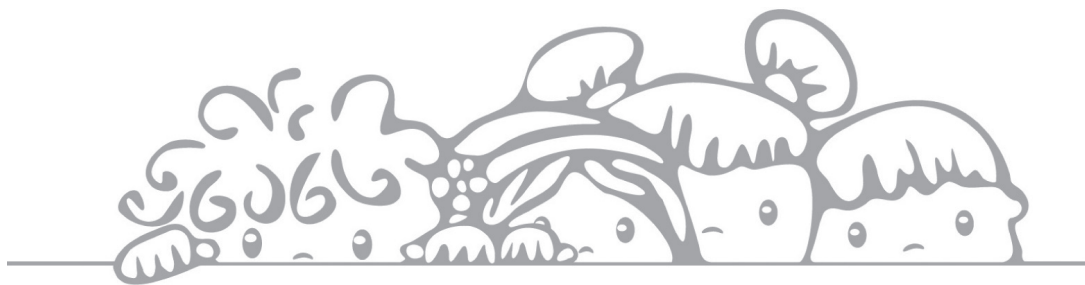

Federació d'entitats
d'atenció a la infància
i l'adolescència

10 peticions

de les infàncies i adolescències

CICLE | Garantir els drets, protegir el futur:
De la consciència social a l'acció política, la infància és prioritat

Coorganitzat per:

PalauMacaya

Fedaia Federació d'entitats
d'atenció a la infància
i l'adolescència

Direcció: Sònia Martínez Marfil (FEDAIA)

Redacció i edició: Berta Lluís i María Sobrino ([Agencia Espiga](#)).

Coordinació i grup motor del projecte:

Elisenda Xifre (SUARA, SCCL)

M. Dolores Rodríguez (Fundació IDEA)

Ester Morillas (INTRESS)

Júlia Lobato (Associació Ventijol)

Carmelita Lapadula (FEDAIA)

Gerard Gracià (FEDAIA)

Junta directiva FEDAIA:

Elisenda Xifre (SUARA, SCCL), presidenta; Pilar Núñez (INTRESS) i M. Dolores Rodríguez (Fundació IDEA), vicepresidentes; Marta Montoya (EDUVIC, SCCL), secretaria; Joan Muntané (DRECERA, SCCL), tesorero; Daniel Julia (REIR), Marta García (ISOM, SCCL), Antoni Martínez (AEMA, SCCL), Joan del Rio (FASI), Núria Cruz (Associació PROSEC), Ricard Rodríguez (Fundació MAIN) i Raquel Rubio (Fundació CHM Salut Mental), vocals.

Equip tècnic FEDAIA:

Sònia Martínez (Direcció), Eva González (Responsable àrea enfortiment i suport a les entitats), Carmelita Lapadula (Responsable àrea coneixement i innovació social), David Montero (Coordinador territorial Programa CaixaProinfància de Barcelona i àrea metropolitana), Bernat Fuentes (Tècnic d'incidència i aliances), Alba Ribot (Tècnica de dinamització i coordinadora de comissions, participació i governança), Laia Vidal (Tècnica de projectes, projecció i innovació social), Gerard Gracià (Tècnic de coneixement), Maria Trenza (Tècnica administració i suport a les entitats) i Carla Sabatés (Coordinadora operativa del programa PAIPI).

Reconeixement – No comercial – Sense obra derivada (*by-nc-nd*): permet utilitzar l'obra original sempre que se'n reconegui l'autoria, s'hi indiqui la llicència i l'ús de l'obra no tingui una finalitat comercial. La creació d'obres derivades no està permesa a priori i, per tant, cal l'autorització corresponent.

Com citar aquest document:

FEDAIA 2026. *10 peticions de les infàncies i adolescències*. Cicle - Garantir els drets, protegir el futur: De la consciència social a l'acció política, la infància és prioritat. FEDAIA

D. L. B.

FEDAIA, Federació d'entitats d'atenció i d'educació a la infància i l'adolescència.

Carrer Girona 34, interior. 08010 Barcelona

www.fedaia.org

Diagramació, maquetació i impressió: [GO Disseny](#)

Abast del document:

Entre els mesos de gener i juny de 2026, la FEDAIA hem impulsat el cicle *Garantir els drets, protegir el futur: de la consciència social a l'acció política, la infància és prioritat*, projecte guanyador de la Convocatòria de Reflexió sobre Reptes Socials 2025 del Palau Macaya – Fundació "la Caixa".

El cicle va tenir com a objectius principals, d'una banda, visibilitzar les vulneracions dels drets de les infàncies i adolescències a Catalunya per impulsar propostes de transformació i accions de canvi efectives i, de l'altra, situar les seves veus i experiències al centre del debat públic i de la incidència política.

Aquest document recull les 10 principals demandes i propostes identificades pels i les adolescents i joves que han participat en els diferents tallers participatius i espais de diàleg del cicle. Les seves aportacions, experiències i reflexions han permès identificar aquelles qüestions que consideren prioritàries per garantir els seus drets, millorar el seu benestar i avançar cap a una societat més justa i inclusiva.

Agraïments:

La FEDAIA volem expressar un agraïment molt especial als i les adolescents i joves que han participat activament en les diferents conferències, tallers i espais de diàleg del cicle, compartint les seves experiències, reflexions, inquietuds i propostes. La seva implicació, generositat i compromís han estat imprescindibles per enriquir els debats desenvolupats al llarg del projecte i per situar les veus de les infàncies i les adolescències al centre de la reflexió i la incidència social i política.

Agraïm especialment la participació de l'Amina, el Hossam, la Dikra i la Belén en les conferències obertes, així com dels grups de joves de Fundació Superacció i del CRAE Elima d'INTRESS, que van participar en el taller de participació infantil i adolescent. Les seves aportacions han contribuït de manera decisiva a identificar els principals reptes que afecten les infàncies i adolescències, així com a formular propostes orientades a la garantia efectiva dels seus drets i del seu benestar.

Coorganitzat per:

PalauMacaya

Fedaia
Federació d'entitats
d'atenció a la infància
i l'adolescència

Les seves veus al centre

Són les veus de les infàncies i adolescències, sovint les més silenciades, les que donen forma a aquest document. Avui ens parlen clar i ens demanen que, com a societat, estiguem a l'altura dels drets que els vam prometre fa gairebé cinquanta anys amb la signatura de la Convenció sobre els Drets de l'Infant de les Nacions Unides.

Les seves experiències mereixen ser ateses. Les seves demandes mereixen ser reflectides. Els devem una resposta col·lectiva i transformadora.

«El primer pas és escoltar-les»

— FEDAIA

1 Volem deixar enrera la pobresa

Els nens i les nenes que vivim a Catalunya volem el mateix que voleu vosaltres. Sentir-nos segurs i segures, poder estudiar, tenir roba i joguines, no passar fred a casa. Somiar amb un futur en què serem enginyeres, professors, psicòlogues, empresàries, historiadors, cuiners o un milió d'opcions més, i saber que aquest futur és possible. Amb tot, res d'això és tan senzill quan vivim travessats per la pobresa o quan ens amenaça dia rere dia.

A Catalunya, un 36,5 % de tots els nens, nenes i adolescents viuen en risc de pobresa o exclusió social, aproximadament un 3 % més que la mitjana espanyola. Això són més de 490.000 persones menors d'edat que no poden escalfar casa seva els dies de fred, menjar carn i peix de manera habitual o estrenar roba nova quan la vella es fa malbé. Per a aquest gairebé mig milió d'infants, qualsevol imprevist econòmic representa un problema familiar greu, i viure en un habitatge estable no és sempre una realitat.

La dada

1 de cada 3 infants a Catalunya es troba en situació de pobresa o exclusió social.

Font: IDESCAT, Enquesta de condicions de vida 2025.

Els nens i nenes no demanem no tenir preocupacions. El que volem és preocupar-nos pel que ens toca: un examen, el primer dia d'escola o si podrem veure els amics i amigues durant les vacances. Però res d'això pesa més que el fet que a la nostra família no hi ha diners. La manca de recursos és l'obstacle que ens impedeix jugar, estudiar, arrelar i somiar amb un futur millor. La pobresa és la manca d'oportunitats en el present que es transforma en la desaparició d'oportunitats en el futur.

«No vull continuar sentint als meus pares discutir perquè no hi ha diners»

— Núria

Volem que es redueixi aquesta taxa de pobresa del 36,5 %, una xifra darrere la qual hi ha centenars de milers de nens, nenes i adolescents carregant un pes que no els tocaria.

2

Volem una llar

La llar és l'espai on créixer, descobrir-se i sentir-se segur. És una necessitat tan bàsica que és fàcil que qui la té coberta obliidi que no sempre és així per tothom. En canvi, quan no tens una llar, és impossible no ser conscient de totes les repercussions que se'n deriven. Les conseqüències no són només materials: ens afecten a tots els nivells, de l'emocional al social, del familiar a l'escolar, i també en l'entorn comunitari.

La dada

19 % de les famílies amb fills destinen més del 40 % dels ingressos a lloguer o hipoteca.

Font: Save the Children, 2023.

Quan no tenim un sostre, o quan és inestable o temporal, tota la nostra experiència vital gira al voltant d'aquesta realitat. On fem els deures? On descansem a la nit? On ens refem quan ens han fet mal? La llar sempre és el lloc segur on tornem per recuperar forces i imaginar plans de futur. És la terra ferma des d'on podem teixir vincles i construir el nostre jo de demà. Sense una llar, tot trontolla.

Per als més vulnerables —adolescents al carrer, infants en habitacions rellogades, famílies en barris degradats o en procés de desnonament—, la manca d'un sostre conviu sovint amb la violència domèstica, l'explotació sexual i la pobresa severa. Volem una llar perquè és la via més efectiva per tenir una infància segura: tant si és un centre d'acollida com el pis on viu la nostra família, necessitem un espai protector on viure tranquils i acompanyats.

«El primer que els demanaria als polítics és una casa per a la meva família avui, i saber que en podré tenir una per a mi el dia de demà»

— Youssef

Doneu-nos l'oportunitat de tenir un sostre digne —amb polítiques d'habitatge, amb recursos per als serveis residencials, amb protecció pels desnonaments— i començarem a construir una infància millor.

3

Volem que ens escolteu

Els nens i nenes tenim molt a dir. Coneixem les nostres escoles, parcs i carrers, i som nosaltres qui experimentem en primera persona com són els centres, els processos i les dinàmiques que dissenyeu. Cada vegada que un sistema falla, som nosaltres qui ho patim; i cada vegada que una mesura funciona, també som nosaltres qui en gaudim. Tot i així, moltes vegades tenim la sensació que no ens escolteu ni ens pregunteu prou. Com podem aconseguir un sistema millor si les nostres veus no en formen part?

Tenim dret a la protecció i a formar part de sistemes d'acompanyament, de reparació i de participació, i ens agradaria que la nostra veu hi fos present. No ens serveix de res que ens ofereixi un espai si no ens hi sentim segurs per parlar i sincerar-nos. Tampoc serveix de res que ens pregunteu què faríem diferent si les nostres respostes només es veuen com una cosa testimonial. Us demanem que ens permeteu tenir influència real en les decisions.

«La nostra opinió no es té en compte perquè som joves, però això no significa que no tinguem coses a dir»

— Marina

La dada

51,1 % dels municipis no disposen de consells de participació territorials d'infància.

Font: Síndic de Greuges de Catalunya, Informe sobre els drets de l'infant 2025.

Demanam que ens permeteu ser partícps de la societat que ja habitem perquè, si volem creure en un futur, necessitem veure'ns com a part del present.

4

Volem saber en què s'inverteixen de veritat els diners

Som petits i joves, però no som ingenus. Sabem que per construir sistemes que ajudin els nens i nenes, i per garantir que hi treballin els i les millors professionals, fan falta diners. Una llei que diu que tots tenim dret a una casa, a l'educació o a l'atenció no serveix de res si no hi ha recursos que recolzin les polítiques públiques.

La dada

? No sabem quin percentatge de la inversió en infància va a famílies o a infants, ni quines ajudes són directes o indirectes. Sense dades desagregades no hi ha informació; i sense informació, no hi ha acció possible.

Catalunya destina un 1,6 % del PIB a mesures per a la infància i l'adolescència, gairebé un punt per sota de la mitjana europea, i és una xifra a la qual és difícil seguir el rastre. S'aproven grans plans d'acció amb grans pressupostos, però sovint no es desglossa quin percentatge d'aquests diners es convertirà en mesures reals per cuidar la nostra salut mental, millorar l'educació, allunyar-nos de la pobresa o protegir-nos de les discriminacions.els serveis socials.

«M'agradaria que el menjar del CRAE fos bo. No hi ha diners per això?»

— Aisha

Volem saber quants diners s'inverteixen en nosaltres perquè la conversa que ens té com a protagonistes parteixi d'una base real i informada, i no es converteixi en un debat abstracte sense conclusions.

5

Volem sentir que podem confiar en els adults

Som conscients que ser adults no és fàcil. Però ser nens, nenes i adolescents tampoc és tan senzill, sobretot quan les nostres famílies tenen dificultats o quan arribem fins aquí sols i soles i deixem enrere les nostres mares, pares o germans. Per a nosaltres és un alleujament saber que existeixen xarxes de suport per ajudar-nos, però, per aprofitar-les de veritat, necessitem poder confiar en vosaltres.

La dada

+71 % han crescut les infàncies i adolescències ateses en l'última dècada; i, tot i així, molts senten que el sistema no està dissenyat per ajudar-los com caldria.

Font: Departament de Drets Socials i Inclusió, 2016-2025.

A Catalunya hi ha gairebé 9.000 infants tutelats, una xifra que fa anys que augmenta. La descoordinació entre serveis ens obliga a explicar la nostra situació una vegada i una altra i, tot i que fem malabars entre cites de justícia, salut, educació i serveis socials, moltes vegades ens sentim abandonats a terra de ningú. És difícil deixar-se acompanyar per un sistema sobresaturat que prioritza els models institucionalitzats per damunt de les alternatives familiars.

«M'he sentit acompanyada cada vegada que he caigut i algú m'ha ajudat a aixecar-me. Però no sempre ha estat així»

— Amina

Per confiar de veritat, necessitem un sistema coordinat, un model que ofereixi respostes personalitzades i professionals formats, capaços d'entendre que, tot i la por, estem desitjant trobar una mà amiga.

6

Volem sentir-nos segurs a les xarxes socials

Els nens, nenes i adolescents vivim a les xarxes. No són «un món a part»: són el pati, el grup de classe, el lloc on parlem, riem, aprenem i busquem pertànyer. Però també poden convertir-se en un espai hostil. Quan algú t'insulta, t'amenaça, comparteix una foto teva o se'n riu de tu a internet, la violència creua la pantalla i entra al teu dia a dia.

Avui, el 92,5 % dels adolescents participa en almenys una xarxa social i l'edat mitjana d'accés al primer mòbil és de 10,8 anys. Als 12 anys, tres de cada quatre infants ja tenen mòbil propi. Amb tot, créixer amb un mòbil a la mà no vol dir saber protegir-se sol. Moltes vegades qui agredeix no és un desconegut: en el 64 % dels casos és un amic, una amiga o algú del centre educatiu.

La dada

42 % dels joves a Catalunya ha patit ciberassetjament durant la infància. En una classe de 25 alumnes, fins a 10 poden haver-ne estat víctimes.

Font: Save the Children, 2023.

«De vegades no ho expliquem perquè tenim por que ens treguin el mòbil. Però no necessitem que ens desconnectin: necessitem que ens creguin, que ens acompanyin i que sàpiguen ajudar-nos»

— Pol

Demaneu espais digitals segurs, adults formats, canals de denúncia que funcionin i respostes ràpides. Les xarxes també són el lloc on vivim, i mereixem que sigui segur.

Els i les infants i adolescents no som tots iguals. Tenim la mateixa dignitat i els mateixos drets, però no vivim les mateixes vides. No és el mateix créixer sent una nena racialitzada, un noi migrant, una adolescent que viu en una llar sense prou diners, un infant amb discapacitat, una persona LGTBI+ o un nen que viu en un CRAE.

Això és la interseccionalitat: entendre que les desigualtats no venen d'un sol lloc, sinó que sempre es barregen. La situació socioeconòmica, el gènere, la racialització, la discapacitat, l'edat, la llengua, el lloc on vivim o la situació administrativa de la família poden creuar-se i fer que alguns infants ho tinguem molt més difícil. No volem que ens mireu només com a «infància»: volem que ens mireu de prop per entendre les nostres vulnerabilitats concretes.

La dada

30 % dels adolescents diu que pateix discriminació amb freqüència, i més del 54 % ha vist com altres joves eren discriminats.

Font: Observatori Social de la Fundació "la Caixa", 2025.

Una mateixa política no serveix igual per a tothom. Una beca pot no arribar si la família no entén el tràmit. Una escola pot no ser segura si el racisme o la pressió estètica hi fan estralls. Volem que es posi nom al racisme, al masclisme, al capacitisme, a la LGTBI-fòbia, a la pobresa i als discursos d'odi.

«Tots estem classificats sense cap motiu aparent»

— Laura

Per confiar de veritat, necessitem un sistema coordinat, un model que ofereixi respostes personalitzades i professionals formats, capaços d'entendre que, tot i la por, estem desitjant trobar una mà amiga.

No necessitem que les persones adultes aparegueu només quan ja no podem més. Necessitem que hi si-gueu abans: quan comencem a estar tristos, quan ens costa dormir, quan deixem de parlar, quan la família comença a patir... quan encara hi som a temps. La salut mental no comença el dia que algú rep un diag-nòstic: comença molt abans, en el dia a dia a casa, a l'escola i al barri.

La dada

1 de cada 4 adolescents presenta símptomes de malestar psicològic; la depressió i l'ansietat han augmentat un 75 % en deu anys.

Font: Generalitat de Catalunya, 2022; Observatori Català de la Joventut, 2024.

El 75 % dels trastorns mentals s'inicien abans dels 18 anys; tot i així, només un 4,9 % de la població infantil i juvenil accedeix als CSMIJ, quan la prevalença real se situa entre el 10 % i el 20 %. Tenim massa respostes d'emergència i massa poca presència quotidiana: "moltes UCl i pocs CAPs".

«No necessito que m'ajudeu només quan exploto. Necessito que algú em vegi abans»

— Ibra

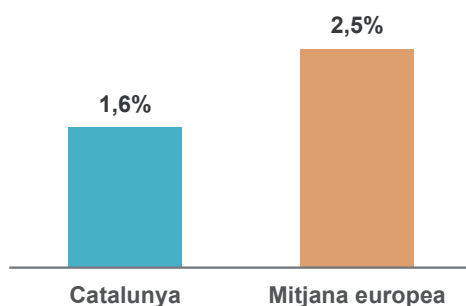
Per això demanem més professionals, més temps, més coordinació, més ajuda a les famílies, més serveis comunitaris i més centres de salut mental a prop.

9

Volem que s'inverteixi més en infància

Els nens, nenes i adolescents no som una despesa que es pugui deixar per a més endavant: som una responsabilitat d'avui. Quan no s'inverteix en nosaltres, no s'estalvia, s'ajorna el problema. I quan el problema torna, torna més gran, més sistèmic i amb conseqüències pitjors per a tothom.

Invertir en infància vol dir coses concretes: que una família pugui pagar el lloguer i omplir la nevera, que un infant pugui anar a una extraescolar encara que a casa no sobrin diners, que hi hagi professionals suficients per escoltar-nos i que les escoles, els serveis socials i els centres de salut mental no hagin de treballar sempre al límit.

% del PIB destinat a infància i adolescència. Catalunya, 1,6 % · mitjana europea, 2,5 %.

«Demanaria als polítics que apugessin els impostos als rics»

— Carolina

Demanem que la infància deixi de ser una promesa i es converteixi en una prioritat real. Invertir en infància és fer complir els nostres drets.

10

Volem un futur

Per a molts i moltes de nosaltres el futur no és esperançador: significa no saber si podrem estudiar el que volem, viure en una casa segura, tenir una feina digna, gaudir de bona salut o deixar enrere la pobresa. Néixer en una família o en una altra continua marcant massa coses: el barri, l'escola, si tenim un espai tranquil per estudiar o si rebem ajuda quan estem malament.

Una mateixa política no serveix igual per a tothom. Una beca pot no arribar si la família no entén el tràmit.

Les vulneracions dels nostres drets no són fets aïllats

Són el resultat d'un sistema encara massa fragmentat, massa poc dotat i massa acostumat a reaccionar tard. Per això cal canviar-lo, perquè arribi abans, escolti millor i disposi dels recursos necessaris per protegir, cuidar i reparar.

Demanem:

Passar del diagnòstic a l'acció. Ja sabem què passa. Ara calen polítiques concretes, sostingudes i avaluables que canviïn la vida de les infàncies i adolescències.

Invertir més en infància. Els drets no es garanteixen només amb bones intencions. Calen pressupostos suficients, visibles i pensats per respondre a necessitats reals.

Fer que els sistemes treballin junts. Salut, educació, habitatge, serveis socials, justícia i protecció no poden funcionar com mons separats. Cap infant hauria de quedar a terra de ningú.

Arribar abans per cuidar millor. Cal prevenir abans que el patiment creixi, però també donar respostes reparadores quan el dany ja s'ha produït.

Veure totes les nostres realitats. Les polítiques han de tenir en compte el gènere, l'origen, la classe social, la racialització, la discapacitat, l'edat i la situació administrativa.

Combatre les discriminacions i els discursos d'odi. Cal formar professionals i institucions en mirada antiracista, antidiscriminatòria i de drets humans, i transformar els espais on les desigualtats es repeteixen.

Escoltar-nos de veritat. La nostra participació no pot ser simbòlica ni puntual. Si voleu fer polítiques justes i útils, heu de comptar amb nosaltres.

Un país que es preocupa pel seu futur ha de començar cuidant el present de les seves infàncies i adolescències.

Coorganitzat per:

PalauMacaya

Fedaia

Federació d'entitats
d'atenció a la infància
i l'adolescència

Carrer Girona 34, interior. 08010 Barcelona
telèfon +34 674 594 278
www.fedaia.org · fedaia@fedaia.org